

ПРАЗНАЈАКНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОШРОШКИ

Јн. 10, 27 - 38; зч. 38; Лк. 6, 17 - 23, зч. 24;
Дав. 15, 35 - 41, зч. 37; Јевр. 13, 17 - 21; зч. 335

јрошојереј Вјачеслав Резников

О БОГУ И БОГОВИМА (Јн. 10, 27 - 38)

Настављајући проповед о Добром Пастиру, Господ је рекао: "Овце моје слушају јас мој, и ја њих познајем, и за мноштво иду" (Јн. 10, 27). И сама могућност заједничарења је велика тајна. Ми никада не би смо могли да слушамо, разумемо, саосећамо једни другима уколико не би смо произашли из руку једнога Творца. "Ошац мој који ми их је дао већи је од свију" (Јн. 10, 29), говори Господ. Наш нас је Творац даровао једне другима. Можемо да говоримо и слушамо стога што је он свакоме од нас даровао и уста и уши. И као да је у нашим душама наштеловао подједнаке струне. И када душа слуша, њене струне затрепере и она се саглашава, саосећа и одговара.

Али овде је реч о људима, о

бићима исте природе. А зар ни су са правом узнегодовали јудеји када су чули: "Ја и Ошац једно смо" (Јн. 10, 30), при чему је оцо "Ја" видљиви човек, а "Ошац" – невидљиви, Свемогући Бог? Шта има заједничко Творац са творевином и како се они могу сјединити у једно? Тако "јудеји додигоше камење" и рекоше човеку Исусу: "Не каменујемо те за добро дјело, него за хулу, што се ти, човек будући, правиш Бој" (Јн. 10, 33).

Ни тада Исис није кренуо да брани своје Божанско достојанство, већ је неочекивано почео да говори о људском достојанству. Он је навео осамдесет први псалм у коме су записане следеће тајанствене речи: "Бој спаде на сабору бојова, и усред бојова пресућује... Ја рекох: Бојо-

притежавања Христове љубави у себи у једном оваквом свету. То је борба космичких димензија. Како се ходи ка Богу? Када се човек устреми ка томе једином циљу, све остало постаје извор страдања, болова. Али, носимо тај крст у тишини.

Када одлучујемо да идемо за Христом сваки дан нашег живота постаје испуњен страдањем, суза-

ма, боловима. Понекад у нама искрсне питање: "Господе, зашто си нас створио таквима да морамо да пролазимо кроз толика страдања?" И тада не успевамо да схватимо да је тај негативан пут - пут спасења. Живот на земљи је за сваког човека страдање без краја. Зашто ми све подносимо? Зато што је Творац дошао к нама. И ми Га сада лично познајемо.

Свештеник Алексеј Тимјак

ИЗГУБЉЕНА РАДОСТ ОЦРКОВЉЕНОСТИ

У Цркву су свагда долазили и долазиће људи за које је улазак у храм тежак и често несхватљив корак, зато што је ово прво искуство у њиховом животу, повезано са за њих непознатим стајањем пред лицем Божјим. У наше је време ово нарочито актуелно, јер је у великој мери прекинута нит преношења вере кроз поколења, али није у потпуности изгубљена тежња за истинским духовним животом. И од тога какав ће одговор човек задобити унутар црквених зидова, често зависи, хоће ли он остати тамо или не. Православни се живот гради на молитви, Јеванђељу и учешћу верујућих у Светотајинском животу Цркве. За савременог човека је веома неопходно да усвоји то да је молитва дисање, Јеванђеље – жива вода, исповест – бања, а причешће – храна за душу. Уколико не угради у темеље својих животних принципа то да духовни живот, у крајњој мери, није нимало мање важан него телесни, неће моћи да се истргне из шапа "овога света" које га обавијају попут хоботнице и заувек ће остати са опредељењем које заиста понижава људско достојанство:

члан потрошачког друштва. У Цркви је све прожето смислом. Усвајање овога смисла разумевањем језика Цркве јесте један од најважнијих задатака човека који улази у храм и који са своје стране мора да уложи не мали напор.

Али уколико човек не пронађе одговоре на своја питања, он може отићи, саблазнивши се оскудношћу мисли људи из Цркве. И, следствено, они који прихватају нове људе који прелазе преко црквеног прага имају одговорност: отварати ризнице Цркве, скривене од "овога света". Задатак постаје двоструко сложенији због тога што новоприслишли не разуме језик Цркве и овај му се језик може учинити туђ и неприхватљив, те га може одбацити. А "језик овога света" лако може да профанизује све што Црква брижно чува, као драгоценост. Зато увек настају покушаји превода језика Цркве, на језик света, што уствари представља катихезацију, која поставља задатак да не одбаци и да не профанизује, и самим тим да не постане извор саблазни за оне који желе да уђу.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ви сће и синови Вишњега сви" (пс. 81, 1, 6). Свакако да јудеји никада нису одрицали то да је реч Божја била упућена њиховом народу, али треба ићи до краја: уколико се струне људске душе могу одазвати и на Божанске звуке, значи да је у тим струнама, Божански поредак. И уколико је сами Бог – Бог по природи, онда је човек – Бог по благодати. Бог је и створио човека управо "по облицију својему, по облицију Божијему створи га" (Пост. 1, 27). Пре него је сагрешио, човек је могао да буквално види и чује "Господа Бога, који иђаше по врши каг захлади" (Пост. 3, 8). Могућности људске немају граница: "Ко вјерује у мене. дјела која ја творим и он ће творити, и већа од ових ће творити" (Јн. 14, 12). "Није ли написано у Закону вашему: Ја рекох: бојови сће?" И уколико је људско достојанство тако узвишено, "кад оне назва бојовима, којима ријеч Божија би даша. а Писмо се не може укинути" (Јн. 10, 35), "како ви говорите ономе кога Отац пошлети и посла на свијет: хулиш, зашто што рекох: ја сам Син Божији?" (Јн. 10, 36).

Нису ли једино због тога умишљеног богохулства људи подигли камење на Господа? А могу ли уопште ове речи, "ви сте богови", чак и правлно схваћене, изазвати у човеку "осећање легитимне гордости"? Зар је лако слушати "ви сте богови", и видети релану дубину свога пада? Да ли је лако чути да ти је душа створена да би сместила Творца али је уствари

безнадежно испуњена свакаквим шљамом? Тако би желео да себи поставиш границе да чиниш "одавде, догде" и да спокојно очекујеш за то предвиђену награду...

Али, Бог, поставши човек, немилосрдно је узвисио нашу људску природу, говорећи: "Ја и Отац – једно смо". Међу нама, као међу равнима Себи, Бог стоји на сабору богова и праведно укоревача: "Докле ћеш судити неправду и лгедати на лица безбожника?" (Пс. 81, 2). "Ја рекох: Бојови сће и синови Вишњега сви, а ви као људи умрећете" (Пс. 81, 6, 7)". Погледајте само: Он прекоревача то што умиремо, као да прекоревача за неки обичан примерен поступак! Толико нам је смрт туђа по природи, а толико смо је пак присвојили и присаједнили себи, својим гресима!

Пронађимо у себи два начела: снагу и одлучност, да прихватимо ово своје првостворено људско достојанство. И, значи, са свом одговорношћу прихватити сву срамоту свога пада, срамоту жалосног живота којим сада живимо и жалосног умирања. Приу свему томе немојмо бежати, немојмо се скривати од Лица Божјег попут наших прародитеља. Смирено и храбро му рецимо ове речи којима се завршава 81. Псалом и које се ускликују при самом почетку Пасхалног празновања, победе над смрћу: "Устани, Боже, суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свима народима" (Пс. 81, 8)

архимандрит Софроније (Сахаров)
ДА НАМ ХРИСТОС БУДЕ МЕРА СВЕГА

Очајање је - губитак свести да Бог жели да нам дарује вечни живот. Свет живи у очајању. Људи су сами себе осудили на смрт. Треба се прса у прса борити са «акидијом», духовним немавром, одсуством бриге за спасење. Људи су постали равнодушни према своје спасењу. Они не траже божански живот. Ограничавају се на форме живота у плоти, на свакидашње потребе, на страсти овога света и дела из навике. Бог нас је, пак, створио из небића, према образу и подобију (слици и сличности) Своме. Ако је то откривење истинито, одсуство бриге за спасење за човека није ништа друго него смрт.

Живот овога света организује се око извесних људских страсти, а духовни живот истиснут је на маргине. Ми бисмо морали да променимо то стање ствари, да духовни живот ставимо у само срце свога живота. Мудрост овога света не може да спасе свет. Парламенти, владе, сложене организације савремених Држава, које су највише унапредовале - сви су ту немоћни. Човечанство страда без краја. Једини излаз јесте да у себи пронађемо мудрост, решеност да не живимо више према замислима овога света, него да следимо Христа.

Како да изнађемо свој пут? Сходно Јеванђељу, Христос је наш пут. Значајно је да имамо свест о Христу као Богу. Онај који Га љуби, вечно ће бити поред Њега, тамо где је Он.

Једино што нас привлачи јесте

Христос, Његова Личност. И ми бисмо морали да доживљавамо Христа као меру сваке ствари, божанске и људске. У Христу ми имамо Бога, Створитеља Свога.

Ми живимо Христа као сопствени живот, не доживљавамо Га као некога кога упознајемо споља. Христос је рекао «Ја сам Пут». Ако је Он - Пут, ми Га морамо следити не споља, него изнутра. И морамо се сећати да се на Голготи и у Гетсиманији Христос борио против свих. Сам самца.

Понекад, када нас додирне љубав Христова, осећамо вечност. То не треба схватати чисто разумски. Бог делује на начин који је Њему својствен, који измиче разуму. У нашем хришћанском животу не треба бити одвећ логичан. «Спољњи» знак који нам омогућава да измеримо на којој се удаљености од Бога налазимо јесте то да ли следимо еванђелску реч, јесмо ли достигли савршенство, што ће рећи - љубав према читавом свету, не разликујући пријатеље и непријатеље.

Ја не познајем Христа грчког, руског, енглеског, арапског... Христос је за мене - Све, Биће надкосмичко. У Светој Писму се често каже да је Христос умро за читав свет, за грехе целог света. Зато, када ограничимо личност Христову, када је унижавамо до плана националности, ми све губимо и падамо у таму. Тада је отворен пут за мржњу међу нацијама, за непријатељство међу социјалним групама...

Ништа није болније од тог